

la qual la compararen á Numancia y Sagunt, fou exemple perdurable á les generacions futures y llevar fructifera pera l'esdevenidor.

ANTONI AULESTIA Y PIJOAN

De la *Historia de Catalunya*.

TRIPTICHS

PRIMER TRIPTICH.

LEMA: *Épos*

MARBRES BLANCS.

... Mori me denique coges.
Nunc etiam pecudes umbras et frigora captant.
Virgilius. Eglóga II. Vers. 7 y 8.

Tercer accésit en els nostres Jochs Florals d'enguany.

I.

DEVANT L'ESTÀTUA DE VÈNUS.

Demunt de la verdor esmeragdina
ressaltava de Vènus la blancor,
guaytant-la, enamorat, l'hermós Pastor,
corpès d'aquella dona alabastrina.

Tot el rostre gentil se li carmina
devant de la nuhesa en ufanor,
sentint dintre del pit una cremor...
y envers el zócol, abrandat, camina.

D'un salt, s'abrassa ab la Deesa nua
y besant-la, afollat, sos brassos nua
demunt de les turgencies sense bleix.

Ab un óscul fervent s'esmuny sa vida...
y caygué corgelat, com au ferida,
iy hermosa com abans Vènus segueix!

II.

DEVANT L'ESTÀTUA D'ADÓNIS.

Adónis es hermos. esculptural;
Na Panthea se'l mira enamorada,
cobejosa de dar-li una besada
y sentint-se orgullosa d'estimà-l.

Fan ses ovelles la son estival
y ella mira l'aymat, desensenyada;
de la túnica blanca despullada
s'acosta al bell Adónis ideal.

Ses blancors ivorines, trepidantes,
blanques flors virginals y exuberantes
formaven per l'Adónis un coixí...

mes ell, ab la fredor d'estàtua bella,
gelà lo cor ardent de la donzella
qui abressada ab l'Adónis va mori.

III.

EL PLANT DE LES OVELLES.

Les ovelles belàren tendrament,
ab notes tremoloses d'elegia,
al veure qu'à la fi d'aquell llarch dia
han trobat al Pastor, empré morent.

Devallaren eridant per el torrent
y al seu plant el Pastor no responia,
y'l bel de les ovelles s'esllanguia
y'l sol ja tramontava tot rohent,

Altres bels van sentir, en llunyedança,
amarats dolçament d'una anyorança
que semblava enteruir á les estrelles.

¡Quin triomf per l'Amor, á la vesprada,
si'l Pastor la Pastora hagués trobada
com se varen trobar les llurs ovelles!

TRIPTICH SEGON.

DE LA CORT DE VERSAILLES.

Madama Pompadour ha estornudat,
dilatant ab tal força la cotilla,
qu'al rompre-s, indiscreta, una branilla
demunt de l'esternó se li ha-clavata.

Els Comtes y Barons l'han auxiliat
y'l bon Rey qui jugava l'escambrilla,
al corre-hi, se vessá demunt l'ermilla
una tassa de thè molt ensucrat.

El Rey vol fé'ls oficis de Doctó
—tota vegada qu'are'n té ocasió—
y envia á n'els Barons á pendre l'ayre.

Avisa á Monsenyor el Cardenal
que cántin un Te Deum solemniat,
y fa doná una Cren al cotillayre.

II.

A n'els banchs del jardí tot aromat
de lleus emanacions primaverals,
el Marqués fa bacaynes solemniats,
ab les comes en creu y estontolat.

Roncava com un Xantre ben dinat,
y'l Rey y la Marquesa angelicals
anaven de bracet pèls caminals...
quan de lluny el Marqués han ovirat.

Se n'hi van al radera, de puntetes,
y li fan á n'el front unes banyetes
de llargaria y groixudes com un dit;

y'l Marqués, tot cayent-ll l'arga baba,
somnia aquelles nits en que folgava
ab la bella Regina, en ample lit.

III.

Als peus de Monsenyor el Cardenal
confessa'ls seus pecats la favorita,
la qu'es fama en la Cort que cohabita,
compartint ab Lluis el lit royal.

Li denega'l perdó sacramental
al veure la Marquesa poch contrita
y li diu Monsenyor: que necessita
que defugí la causa ocasional.

Aquella nit meteixa, la Marquesa
mentres dava á n'el Rey sa gran bellesa,
ll diu entre petons lo qu'ha passat...

y aquell Rey soberbiós s'ho pren á bromá
y envia l'en-demà, camí de Roma,
al pobre Monsenyor bo-y desterrat.

JOAN RIBAS